

RENAȘTEREA

ADAOS PENTRU POPOR LA FOAIA OFICIALĂ A EPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
A VADULUI, FELEACULUI ȘI CLUJULUI

APARE LA 1 ȘI 15
A FIECĂREI LUNI

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Mallnovski 18
(Consiliul Eparhial)

Redactor:
Preotul GH. NOVEANU

TĂRIA NOASTRĂ

Peste capetele noastre deseori se abate, ca din senin, soarte vitregă. Ba o boală, ba o stricăciune pe câmp, ba, ferească Dumnezeu, o îngropăciune, ba alte multe felurite pricină de întristare.

Loviți fără veste în rânduiala ce ne-am fost așternut zilelor tihnite, necazul ne trânteste la pământ trupul și întunecă vederea cea bună a sufletului.

La astfel de vreme omul își face sămădaș, de ce-o mai fi și răul în lume? Oare răul tot dela Dumnezeu se abate asupra-ne?

Și plecați asupra năcazului de multeori cădem în păcatul desnădejdiei sau în prosteasca certare a Celui de Sus. Dacă neamurile omenesti ar fi ca oamenii singuri și mintea la olaltă a unui sat ar fi numai cât a unui om, mare stricare și scârbă ar fi pe lume. Dar rânduiala Tatălui Ceresc a lăsat ca două minți să priceapă mai bine, după cum și doi ochi văd mai bine decât unul singur și două râuri au putere mai mare decât un singur pârâiaș.

Cu cât ochii sunt mai mulți, vederea este mai bună, cu cât mințile sunt mai multe, priceperea este mai mare și cu cât apele s'au strâns mai multe la un loc pot purta poveri și au putere mai mare.

Dintr'o astfel de pricină, ca să vadă, să priceapă și să poată răsbi mai bine în viață, a rânduit Bunul Dumnezeu ca oamenii să trăiască în

familii, în sate și în neamuri. Și pe toate neamurile la un loc în familia cea mare a pământului, toți fiind „fii lui Dumnezeu“. Ochii vederii celor

bim printre opreliștile și mărăcinșul potrivnicilor, ca să ajungem la îndestularea noastră și a semenilor.

Se întâmplă câte odată că cel mai mare se poticnește în calea lui năvalnic de spatele unui munte înalt. Și ori cât ar fi de mare puterea lui, stânca muntelui este de neclintit. Se întâmplă ca ochiul care caută zărea să nu poată pricepe ce este pe un vârf de colnic care se află mai departe decât puterea lui de a vedea, și mintea sta adesea neputincioasă înaintea unui lucru pe care nu-l pricepe.

Cu alte cuvinte puterile (vârțușile) noastre sunt mărginite și de multe ori, chiar când năcazul sorții vitregi este mai aproape de inima omului, ele nu ne pot fi de mare folos. Nu ne pot izbăvi.

Omul singur, prin puterile lui ar cădea răpus de potrivnicile adunate în jurul său.

Atunci, în adâncul sufletului se aprinde o făclie de lumină care spune ochiului, spune minții și trupului: „cele ce nu sunt cu puțință oamenilor, lui Dumnezeu sunt cu puțință a face“.

Ascultând de glasul tainic cel dinlăuntru, omul prinde o putere nouă: nădejdea. Nădejdea că primind harul celui Atotputernic va putea face față necazului și mântuirea îi va fi aproape.

Nădejdea în ajutorul lui Dumnezeu, celui ce toate îi sunt cu puțință, umple mintea de tărie, ochiul de lumină și trupul, întreg cu puteri roșă.

Tăria noastră

din afară, mintea care vede lucrurile viitoare și toate celelalte puteri mântuitoare ale firii noastre le-am zis cu un cuvânt: vârtuși.

Vârtușile omenești ne ajută să răz-

Intărit cu aceste puteri omul trece năcazul, și îndestularea își face din nou popas în viața lui. Precum se întâmplă unui om oarecare, la fel se întâmplă și neamurilor pământului.

Neamul nostru peste care s'au abătut atâtea potrivnicii, când a fost adesea cu sabia pieirii lângă grumaz, a aflat totdeauna tărnia, în Dumnezeu.

Știind că nu fără anumit rost a fost așezat pe aceste plaiuri, Neamul Românesc a crezut în puterea mântuitoare a sfintei cruci, semnul văzut a Mântuitorului veșnic Hristos.

IN ȘCOALA PROROCILOR

MINTEA SĂNĂTOASĂ ZIDEȘTE ȘI TRUPUL

Un vestit doctor francez spune că gândurile întunecate pot îmbolnăvi și trupul omului, iar gândurile senine îl pot vindeca. Asta-i o veste foarte bună într-o vreme când leacurile dela spițarie sunt din cale-afară de scumpe.

Dar nu despre leacurile din spițarie vrem să vorbim de astă dată, ci despre altceva. Vrem anume să stăruim asupra adevărului cuprins în cuvintele vestitului doctor francez.

Da, sufletul are o deosebită înrăurire asupra trupului. Tocmai din pricina aceasta, dacă-i adevărată zicala veche: „minte sănătoasă în trup sănătos” — apoi cel puțin tot atât de adevărat este că numai un suflet sănătos e'n stare să se îngrijească și de sănătatea trupului.

Se știe doar în câte necazuri te îmbrâncesc patimile, câte betesuguri pricinuesc ele trupului. Ele pot chiar să macine trupul până la moarte, deși uneori pe nesimțite. Iar obârșia acestor patimi este sufletul, inima omului, căci — după înțelepciunea Evangheliei — „din inimă ies gândurile cele rele, uciderile, curviile, furtişagurile, mărturiile mincinoase, hulele” (Matei 15, 19) precum și toate celelalte patimi cari acoper pe om de rușine și-l duc la peire.

De aceea sufletul credincios și ascultător de poruncile Sfintei noastre

Și de câte ori a fost ingenunchiat de puterea altora sau de slăbiciunea lui proprie, Neamul acesta de țărani harnici, de muncitori vrednici și de luminați cărțurari a aflat în Sfânta Cruce și în puterea credinții calea mântuirii sale.

Noi suntem toți fiii crucii ca neam. Și vom rămâne așa cât timp tărnia noastră va fi: în cer crucea și pe pământ munca spornică pentru binele și bunăstarea tuturor.

Pr. GH. NOVEANU

Biserici, sufletul care-și păzește curătenia, sufletul sănătos este cea mai bună pavază și pentru viața noastră cea trupească. Câtă vreme inima pornită spre păcate e o primejdie și pentru trup.

Învățații cari cercetează cu deamănuntul legătura dintre boalele sufletești și cele trupești au ajuns la încheieri pe cari și noi le putem întări cu ceea ce știm din viață. Iată ce spun acești învățați, printre altele: Mândria duce la scrânteală (și trupească!); pizma strică ficatul, mânia macină puterea trupului; supărarea adună unele artere; lăcomia stârnește boala numită colită; lenea îmbolnăvește nervii, iar desfrâu atacă creierii. Și așa mai departe.

Acum, cumpănind toate cele de mai sus și altele asemenea lor, ne putem da seama ușor cât adevăr cuprind cuvintele din cartea pildelor lui Solomon, 3, 5-6: „Agonisește-ți înțelepciune, câștigă-ți știință;... nu o părăsi — și ea te va păstra (sănătos); iubește-o — și ea te va păzi (de poticnelile cele primejdioase)”. Și tot din cele de mai sus vom înțelege cât de adâncă și binecuvântată este rugăciunea din Psalmul 50: „Inimă curată zidește întru mine, Doamne și duh drept innoiește în cele dinlăuntru ale mele”.

D. P.

SFÂNȚA EVANGHELIE

Doctorul sufletelor și al trupurilor

„Doamne ajută-mi!”.

Multe neajunsuri pot să-l adaste pe om în timpul petrecerii sale pământești. Din paharul amar al boalei nu cred să fie însă cineva, care să nu fi gustat măcar un strop.

Nenumărate sunt suferințele, cari își înfișă ghiarele lor nemiloase, fie în sufletul, fie în trupul muritorilor.

Sunt multe boale în fața cărora se oprește neputincioasă știința omenească. Chiar sunt

încă boale, pe cari nici nu le cunoaște știința doftoricească.

Sfânta Evanghelie deschilnește boale care vin în lume spre slava lui Dumnezeu, și neputințe care sunt pricinuite de păcatele noastre. Toate pot însă cuprinde deopotrivă și trupul și sufletul. Iar dacă medicii pământului cercetează și caută să vindece numai trupurile, fără să curățească mai întâi sufletul de mocirla fărădelegilor, urmarea este că cel suferind sau nu se însănătoșește, sau rămâne schilav pe toată viața.

Singur Mântuitorul, carele a venit să mântuiască pe cel pierdut, poate dărui sănătate desăvârșită și sufletului și trupului. Pentru ca să săvârșească această minune, El nu aleargă numai în părțile depărtate ale Tirului și Sidonului, ci s'a pogramit din înălțimea scaunului Său ceresc, luând trup de muritor din sânul Preacuratei Fecioare și s'a sălășluit între noi, stricând boldul ispititorului, cel pricinuit de neputințe.

Așteaptă însă și dela noi, ca și dela Hananianca, să surpăm zidul cel despărțitor dintre cer și pământ, al necredinței; aceasta fiind neputința și boala cea mai grea de care suferă omeneirea. După cum arătăm încredere față de medicul ce ne cercetează, tot astfel trebuie să vădăm față de Mântuitorul credință nefățărîtă. De vom striga cu credință tare „Doamne, ajută-mi!” vom putea dobândi vindecare nu numai neputințelor noastre, ci vom câștiga sănătate și pentru alții, precum ne dovedește fica Hananencii care s'a tămăduit în ceasul acela. Singur Iisus poate preface și boalele dobândite prin păcat în lucruri spre slava lui Dumnezeu, tămăduindu-le, pentruca astfel și Fiul-Omului să fie preamărit printr'ânsele.

Ori care medic afără de El este numai om; orice doctor ce vine la un bolnav, se poate

însuși îmbolnăvi ziua următoare. Singur El nu. Fiul lui Dumnezeu cel întrupat este medicul cel mai bun, pe care ni-l putem închipui pentru oameni: Căci cum poate fi tămăduită îngâmfarea, dacă nu o va tămădui smerenia Fiului lui Dumnezeu? Care mânie poate fi potolită, de nu va fi împăcată de Fiul lui Dumnezeu cel milostiv? Ce vrăjmașie poate fi însănătoșită, dacă nu va vindeca-o dragostea Fiului lui Dumnezeu? Care neputință pricinuită de căderea în păcat poate fi tămăduită, dacă nu va

fi vindecată prin învierea Fiului lui Dumnezeu? Din-însuș sângele Său a făcut leac pentru cei bolnavi.

Să luăm aminte deci la cuvântul de îndemn a unui sfânt părinte care zice: „Dacă suferire-un suflet din pricina păcatelor sale, atunci își găsește doctorul său în Hristos.”

Să pășim cu credință tare către acest singur doctor al sufletelor și al trupurilor noastre, căci însuși a zis: — „nu cei sănătoși au nevoie de doftor, ci cei bolnavi.” (Mat. 9, 12).

Pr. PAVEL ȘENDREA

CREDINȚA ÎN DUMNEZEU

Vede omul că toate câte sunt în lume sunt făcute cu un scop, cu un rost, un rost bun. Din mulțimea de exemple iau numai unul. E lucru știut că orice corp când este în stare fluidă, apoasă, ocupă un loc mai mare. Pe măsură ce se întărește încapă într'un loc mai mic. Face abateri dela această lege generală, apa. Când o găsim în stare de vaporii (aburii) atunci e foarte împrăștiată. Aburii numai dintr'un litru de apă ocupă o cameră întreagă, încât nu mai vezi nimic. O găsim apoi în stare lichidă, curgătoare, cum este în fântână, în râuri, ocupând un loc mai mic decât vaporii. Și o găsim înghețată. Atunci ar trebui să fie pe un loc și mai mic. Cu toate acestea ocupă un loc mai mare. De ce aceasta, nu v'ați întrebat? Iată pentru ce. În râuri, lacuri și mări sunt pești, ce s'ar întâmpla cu ei dacă iarna ar îngheța apa toată? Fiindcă prin îngheț apa își mărește volumul, în loc să și-l micșoreze prinde o pătură deasupra apei din mal în mal, ferind apa dedesubt să înghețe și viețuitoarele stau la adăpost. Iată un scop bun dat de cel ce a făcut această lege. Tot prin înghețarea apei din pământ, acesta se fărâmițește, făcându-l bun pentru lucru.

Cine a dat legilor din lume un scop bun, făcând cu puțință viața animalelor și a oamenilor? Tot numai acea ființă, care a dat legile din lume, Dumnezeu.

Dar nu trebuie să observăm numai lumea din jurul nostru, ci să ne cercetăm pe noi înșine. Trupul nostru cu mădularele lui este o operă măească. Technica zilelor noastre e atât de înaintată, ne laudăm cu ea.

Oare ar putea să facă numai o bucată de carne din trupul nostru, cu puterea ei de viață?

Dar în noi nu-i numai trup, ci și suflet, acea putere nevăzută, cu care simțim, gândim și voim. Prin ea ne

Sf. Ioan Botezătorul

deosebim de toată lumea înconjurătoare. Mai sunt atâtea vietăți în lume, dar ele nu judecă, nu vorbesc. Și această putere lăuntrică nevăzută nu este strâns legată de trup. Sunt oameni cu trup voinic, frumos, puternic, sănătos, dar cu minte puțintică, fără voință și alții slabi piperniciți și cu minte luminată și voință de fier. Nici hrana, nici buna îngrijire, nici toate puterile noastre omenesti nu pot face dintr'un om cu mintea slabă, un om cuminte. Căți

oameni cu dare de mână n'ar face din copiii lor și oameni voinici și cumiți, dar nu pot.

De unde această putere lăuntrică nevăzută, cu care omul stăpânește lumea? Tot numai dela o ființă atotputernică afară de lume mai mare decât ea, care a voit să mărească pe om înaintea celorlalte viețuitoare, dela Dumnezeu. Sufletul nostru tot despre El ne vorbește.

Dar în sufletul nostru câte ascunzișuri de nepătruns sunt? Mă gândesc numai la una din legile lui, legea după care deosebește binele de rău. În fața oricărei fapte omul, fără a cunoaște legile omenesti, fără a întreba pe cineva, știe dacă e bună, sau rea. Și uneori, deși are încuviințarea semenilor că bine a lucrat, în sine cineva li spune că n'a făcut bine și se simte nemulțumit, alteori tocmai întors. În sufletul lui parecă ar trăi un judecător neîndurat, care tot cântărește, muștrându-l sau mulțămindu-i.

Cine a dat sufletului această lege mai tare decât noi, căreia vrând nevrând toți suntem supuși? Nici decum nu ne-am dat-o noi înșine deoarece adeseori și pentru mulți ea nu este pe plac. Atunci ne-a dat-o numai acea ființă care ne-a dat și sufletul. Legea noastră fiind o fărmitură din marea lege a binelui, care este Dumnezeu.

În acest fel putem urmări și alte multe rezultate la cari trebuie să ajungă omul cu judecată și cari toate duc la Dumnezeu, ca o ființă vie, atotputernică, în afară de lume, care a creiat lumea, a orânduit-o, i-a dat legi, o conduce, ne-a creiat și pe noi.

Iar dacă mintea noastră fără prea multă strădanie ne spune aceasta, atunci nu ne mai rămâne altceva decât să credem în El.

Cunoașterea noastră, dobândită cu mintea totuși nu este o cunoaștere deplină, ea se desăvârșește numai prin însaș descoperirea lui Dumnezeu.

Despre aceasta în rândul viitor.

Prot. Dr. L. G. MUNTEANU

VORBE ÎNTELEPTE

Fiule! Să nu te înșele pe tine oamenii cei necredincioși, nici să voiești ca ei. (Pilde 1, 10).

*

Fiule! Să nu te apuce pe tine sfa-tul rău, carele lasă învățătura tine-rețelor și uită legea lui Dumnezeu. (Pilde 2, 17).

MICA PRAVILĂ A GAZETARULUI

În numărul trecut a foi noi noastre adresasem o chemare către iubii noștri cetitori, rugându-i să ne scrie din când în când despre întâmplările mai însemnate — religioase, culturale și sociale — din satele și orașele noastre.

Un cetitor ne întreabă care ar fi pravila de care trebuie să țină seamă gazetarul, chiar și când este de ocazie și nu de breaslă.

Îi răspundem bucuros în cele ce urmează.

Pravila e mai lungă, dar noi o scurtăm după putință, cuprinzându-o în următoarele legi:

1. Spune numai adevărul, ca să poți și cina cu cele ce le-ai scris la amezi.

2. Nu te amesteca în lucruri pe care nu le pricepi, ca să nu nimerești cu oiștea'n gard.

3. Judecă faptele și pe oameni după conștiința ta cea mai curată și nu după interesele tale sau ale prietenilor tăi. Nu uita cuvântul Evangheliei: „Cu măsura cu care veți măsura vi se va măsura vouă” (Mat. 7, 2).

4. Scrie limpede și nu te prea lungi la vorbă. Numai astfel vei putea împărtăși altora ceea ce dorești și nu vei ajunge să fii înțeles greșit. Și numai astfel scrisul tău va fi cetit și de cei grăbiți (că azi toată lumea e grăbită).

5. Dacă poți ține-te de ortografia (dreapta scriere) a Academiei Române. Dacă n'o cunoști, învaț-o. Dacă nu izbuțești s'o înveți — nu se prăpădește lumea; greșelile le mai tocmește redacția.

5. Dar tocmai fiindcă și redacția își are pravila ei — mult mai aspră decât a scriitorilor de ocazie — nu te supăra dacă în tipar scrisul tău nu va ieși leit cum a ieșit din condeiul tău. Câteodată nu va ieși chiar de loc. Nici atunci nu te supăra.

D. P.

Colo sus

*Colo sus la Dumnezeu
Pe subț bolți de curcubeu
Blânda maica lui Iisus
Deapănă firul pe fus.*

*Fir de aur deapănă
Și pruncuțu-și leagănă.
Leagănul de-argint e plin
Tot cu lujere de crin,
Numai crin înmiresmați
Și cu rouă'ncununați.*

*Iar de asupra crinilor
Crește umbra spinilor,
Sfânta, soare deapănă
Crinii dulci și-i leagănă.*

ZORICA LAȚCU

RUGĂCIUNEA

Era odată o femeie care căuta cu desnadejde pe Dumnezeu strigând:

— „Ce departe mă aflu eu de Tine, Doamne!... Eu, aici, stau sub apăsarea tuturor păcatelor și a neputințelor, — iar Tu, colo, sus, în cerul îndepărtat. Indrăzni-voi eu a crede că pot vreodată ajunge la Tine, peste prăpastia asta înfricoșătoare?”

Așa se tânguia femeia — și plângea.

Atunci, Dumnezeu văzându-i credința și smerenia, i-a trimis o vedenie în somn.

Din văzduhul plin de lumină pogoși spre femeia adormită un chip alb de Cosânzeană dumnezească. Imbrăcată în strălucit strai de lumină, — cu privirea plină de roua cea cerească, — având în mâini un mănunchi de flori neatînse, — arătarea aceea a grăit așa:

— „Iată, am venit la tine, trimisă de Dumnezeu, care a auzit strigătul tău drept și îndurerat... Am venit să-ți aduc lămurirea... M'am adus pe mine însumi... Eu sunt puntea dintre voi, oamenii — și bunul Dumnezeu...”

Femeia întrebă, având obrazul scăldat în lacrimi:

— „Dar cine ești tu, fecioară de lumină?”

Și ea, i-a răspuns:

— „Eu sunt Rugăciunea!”

Și deșteptându-se din somn, femeia aceea a simțit o mare mângâiere în sufletul ei — și de-atunci n'a mai strigat cu tânguire, că nu poate ajunge la Dumnezeu,

(După L. M.)

FOIȘOARĂ

Viața Sfântului Martinian

Acesta a fost din Chesaria Palestinei, și a început sihăstreasca petrecere de când era în vârstă de optsprezece ani, petrecând prin pustiu și prin munți. Și plinind în sihăstrie douăzeci și cinci de ani, după alte multe ispite căzu și întru bântuire ca aceasta diavolească. Că o femeie oarecare desfrănată îmbrăcându-se cu haine sărăcești, se duse la acel munte unde era sfântul, și dacă înseră, începu a plânge, ca și cum adică ar fi rățăcit, și că ar mânca-o fiarele, de ar rămânea afară. Deci se ruga sfântului să o primească în

lăuntru în chilie, ca să nu o lase a fi mâncare fiarelor. Iară el văzând că nu este cu putință a o lăsa afară, o primi înlăuntru și el se duse în cea mai din lăuntru chilie. Iară când fu dimineață văzându-o prea cuviosul schimbată din haine; și împodobită, (că avusese haine luminoase lângă dansa cu care s'a împodobit peste noapte), o întrebă: Cine ești și la cine ai venit? Iară ea fără de rușine, zise: Pentru tine, Și ocărând viața sihăstrească, nerușinata îl îndeamnă spre spūrcata amestecare. Iară Cuviosul câte puțin îndemnându-se ajunse aproape să cază întru acel păcat. Însă socotind în ce chip ar fi ascuns făcând lucrul acesta până a nu cădea încă în păcat, se trase înapoi, prin dumnezescul Dar. Deci aprinzând multe găteje, sări în mijlocul lor, dojenindu-se pre sine și zicându-și: De vei

Puterea Rugăciunii

Sunt câțiva ani de atunci. Vine la mine un bătrân îmbrăcat în sdrențe, însă chipeș și foarte sfătos și-mi spune: „Părinte, am fost om foarte bogat, pe vremuri, având patru clase normale (cum le-ar zice astăzi). Pe drept și pe nedrept, toată averea din jud. Satu Mare, unde-am avut-o, mi s'a luat de o bancă. Am rămas atunci pe drumuri; soția mi-a murit de „inimă rea“. Dar necazul cel mare care vi-l spun e altul: aveam o singură fată, la care țineam ca la viața mea. Avea doar 12 ani, când văzându-mi situația mea jalnică, a fugit în lume. Iar eu de douăzeci și doi de ani o tot caut și nu a dat Dumnezeu să o gădesc.... — Cu ce te-aș putea ajuta moșule? Cu mare greutate a primit a-mi spune: „Vreau să vă rog să-i faceți două liturgii, să-mi ajute Dumnezeu ca să-mi gădesc fata!“ — Bine, stai și d-ta mâine și poimâine, îți fac bucuross, apoi pleci mai departe....

Multe gânduri, multe griji îmbrăcate cu necazuri, te fac să uiți adeseori întâmplări peste cari dai fără să vrei. Așa am pățit și eu atunci. După 4—5 săptămâni pare mi-se, trecând peste apa înghețată a Mureșului, observ un bătrân bine îmbrăcat că vine către mine și strigă cu o bucurie plină de lacrimi: „Mi-am găsit fata, părinte! E maistră în fabrica R..., căsătorită, înstărită, ba am și doi nepoți! Stau la ea acum, m'am adunat de pe drumuri și pot spune: „Acum slobozește pe robul Tău Stăpâne“. Dar... cu ce vă sunt dator? — Sunt ca și d-ta de mulțumit că s'a împlinit rugăciunea, moșule! Mergi în pace și mai vino pela mine când vei putea; rămâi dator numai către Puternicul Dumnezeu.

Mare e bucuria când un părinte

își găsește copilul pierdut. Dar mai mare e bucuria în ceruri, când Dumnezeu vede plecarea genunchilor, pentru a cere împlinirea rugăciunii. Biblia, Cartea Sfântă ne spune: „Orice veți cere, prin credință, vi se va da.“

Preot ANDREI EFTIMIE

ZIS'A DOMNUL

*Zis-a Domnul: „Eu sunt calea Adevărul și viața“,
Cel ce vine după mine
Va avea senină față...*

*Nu va merge 'n întuneric
Căci: „Eu sunt lumina lumii“,
Sunt lumina pusă 'n sfeșnic
Ca să lumineze lumii.*

*„Eu sunt Alfa și Omega
Cel dintâi și cel din urmă
Inceputul și sfârșitul“,
Sunt păstorul peste turmă.*

*Lasă grijile vieții
Și urmează-mi cu credință,
Steagul meu e steagul păcii
Care-aduce biruință.*

*Jugul meu e blând și dulce
Greutatea mea-i ușoară,
Eu sunt cel ce dă odihnă
In a vieții grea povară.*

*Cel ce nu este cu mine
Impotriva mea pășește,
Cel ce nu strânge cu mine
Ori ce-ar face: risipește.*

Ion Lascu-Dumbravă

CHIPUL OMULUI

Dacă cineva ar lua un om căzut în patimă și boală, măcinat de bătrânețe, sărăcie și foame și l-ar preface într'o clipită dându-i chip tineresc în plină floare, încât ar întrece pe toți oamenii în frumusețe, arătând din toată ființa sa proștețime de viață și prin privirea ochilor săi ar întuneca și strălucirea soarelui. Și dacă înafară de aceea că ar redobândi deplinătatea puterilor ce le poate da viața, ar mai primi ca îmbrăcăminte o haină regească și i s'ar așeza pe cap o coroană, fiind îmbrăcat cu toate podoabele împărătești.... abia atunci ar semăna cu chipul omului cel zidit de Dumnezeu.

Așa a zidit și împodobit Dumnezeu sufletul nostru, plin de frumusețe, de alipire și de dragoste, încât și îngerii și arhanghelii cu toate puterile cerești doreau să li se îngăduie să privească un astfel de suflet.

Așa ne-a zidit Dumnezeu pe noi strălucind de har și plini de preț pentru El.

(Din Sf. Ioan Gură de Aur)

Fiule! Păzește legile tatălui tău, și nu lepăda învățăturile maicii tale. (Pilde 6, 20).

*
Cel ce lapădă învățătura, se urăște pe sine, iar cel ce păzește învățăturile își iubește sufletul său. (Pilde 16, 3).

putea Martiniane să rabzi focul gheenei, poftind necurata dulceață, supune-te femeii. Și așa arzându-se pe sine, și smerind sălbătăcirea trupului, și pe femeie înțeleptându-o prin chipul acesta, o trimise la o mănăstire, și se făcu acolo monahie. Iară el vindecându-se de ranele focului, și povățuindu-l un corăbier, sosi la o piatră din mare, care era depărtată de uscat cale de o zi, asupra căreia a locuit fericitul zece ani, hrânindu-se de corăbierul. Și iarăși s'a ridicat și de acolo, pentrucă vrăjmașul urătorul binelui nici acolo nu l-a lăsat neispitit; căci a nimerit o fată pe o scândură dintr'o corabie înneacă și sfărâmată; și o scoase pe ea Cuviosul din mare deasupra pietrei, iară el purcese de acolo, zicând că nu se unește fânul cu focul, și sărind în mare, îl sprijiniră niște delfini, de-l scoaseră la uscat,

Deci acolo era trecând cetății și zicând: Fugi Martiniane, ca nu iarăși să te afle ispita, căci așa hotărtise a-și săvârși și cealaltă rămășiță a vieții lui. Și sosind la Atena, acolo a adornit în Domnul, învrednicindu-se a se îngropa cu cinstă mare de episcopul și de tot poporul. Și zic că femeile cele două, adică cea dela munte mergând la mănăstire, și trăind cu curățenie s'a învrednicit de a făcut și minuni; iară cealaltă a răbdat pe acea piatră din mare până la sfârșitul vieții, îmbrăcată cu haine bărbătești, pe care haină i le dădu-se corăbierul. Și se face soborul lui în cinstita biserică a sfântului Apostol Petru Verhovnicul, ce se apropie de sfânta biserică cea mare.

DIN LUMEA LARGĂ...

Siamul e în fierbere...

Tărișoara Siamului este în plină fierbere, din cauza unui furt tainic. Oamenii din Bangkok au o deosebită slăbiciune pentru zeul (chipul cioplit) Buda. Nicăieri, în nicio altă parte din lume, nu se găsesc atâtea statui ale lui Buda ca acolo. Ele sunt puse însă cu totul în umbră de către Buda de Smarald, care este singur pe lume, fiindcă are un diamant foarte mare bătut în frunte.

Statuia a rămas, dar diamantul a dispărut. Ba hoții au avut șiretenia să pună un diamant fals în locul celui adevărat; lucrarea a fost însă atât de neîndemănată, încât falsul diamant a căzut jos.

Buda de Smarald este așezat pe un altar de aur din templul regal. La sărbători regele primește închinăciunile supușilor săi, apoi se închină el lui Buda, care are o înălțime de 36 cm.

În spatele altarului se află o încăpăre cu tot soiul de aleasă îmbrăcăminte. Lui Buda i se probează câte un rând nou de haine de patru ori pe an și pentru a-l împodobi și mai mult i se pun și poadoabe ca inele și fileuri de aur foarte subțiri pentru păr.

Furtul diamantului își are taina lui. El a fost furat la sfârșitul Carnavalului budist, cu prilejul schimbării hainelor. De ce a fost furat însă un diamant greu de vândut și fără niciun preț comercial, în afară de marea sa valoare religioasă? De ce nu s'a furat mulțimea de obiecte bogate de pietre prețioase, care erau cu mult mai la îndemână?

Pentru siamezi asta este o taină groznică și un fel de amenințare a Cerului. Așa că au făcut tot ce se face în astfel de împrejurări: au arestat pe paznici și au pus să se facă căutare la persoanele suspecte din oraș. Diamantul nu s'a mai întors însă înapoi.

„Semn.“

Vorbă cu tâlc

A-ți purta soartea însemnează a o învinge.

*

O parte din fericirea vieții stă în aceste trei vorbe: fii făcut, treaz și punctual.

*

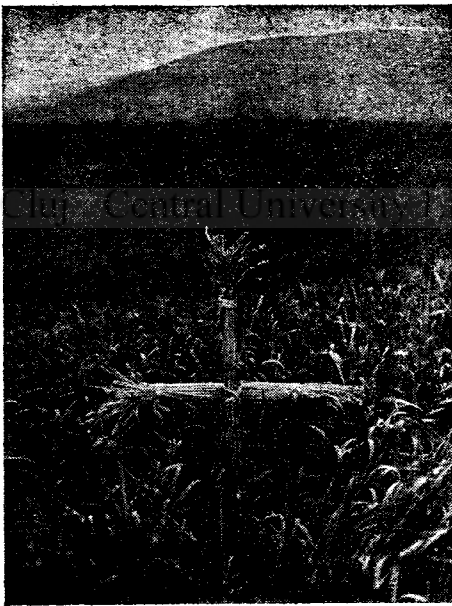
Cine nu-și face bine trebile sale proprii, nu e putincios și nu merită a i se încredința treburi de-ale altora.

POVESTEA PÂNII

Credem că nu e fără interes, să facem cunoscut cetitorilor noștri cum se pregătea mai de mult pâinea — după care ne batem toți.

La început mestecau oamenii făina cu apă și o ferbeau. Mai târziu numai au prins a o coace. După mărturisirea istorici, oamenii dintâi încălziau o lespede în jar, o învăliau cu o pătură de aluat de un deget de groasă și, acoperită cu cenușă, o lăsau să se coacă. Așa se pregătea: coca (turta sau pogăcea).

Moise amintește întâiaoaară de pâine. El face deosebire între pâinea dospită și nedospită. Profetul Osia face pomenire despre cuptorul de pâine. De pitar iarăș Moise spune, când scrie despre întâiul pitar din Egipt.

Cruci pe holde

La profetul Ieremia găsim urme despre „ulița pitarilor“. Din vremea grecilor vechi Elianus ne spune de 45 de pitari, dintre cari cel mai vestit a fost Theairo, pe care-l preamărește și Plato în scrierile lui. Scriitorul Ateneus la la 2—300 de ani după Hristos face pomenire despre vre-o 72 feluri de coacere de pâine.

Romanii cei vechi făiau cu un fel de păsat făcut din bucate pregătite și pisate în piuă. Tot așa Carthagenii. Unii îl și coceau în cuptoare, cum s'au aflat în săpăturile făcute în deosebite locuri.

Pe vremea lui Numa pregăteau la sărbătorile făcute în cinstea lui Adonis turte în fel de fel de forme de animale, din făină de grâu amestecată cu miere, mărar și ulei. La Sa-

turnalii pregăteau covrigi și aluate în formă de potcoave. Pe timpul lui August erau vre-o 300 de pitari în Roma.

După spusele scriitorului Pliniu, Germanii și Galii au cunoscut înaintea Romanilor aluatul.

În Franța, în veacul al VIII-lea mâncau pâne de grâu. Pâne rotundă, subțire și lucie, pe care o folosiau de tăier încă și pe vremea lui Ludovic al XII.

Pe timpul lui Pipin în Anglia nu era cunoscută pâinea albă de grâu. Credincioșilor le împărția episcopul după liturghie. Pânea se pregătea numai pentru cei de casă și e aproape de necrezut, că la 1804 în Manchester nu era nici un pitar de meserie.

Meseria de pitar aducea foarte bun câștig, dar sta sub supravegherea dirigătorilor. La anul 1688 pe podul din Praga se putea vedea încă corfa, în care închideau și-i cufundau pe vre-o câteva minute în apă, pe cei ce făceau pâinile mai mici de cum se cerea.

La Slavi pregătirea pâinii era datoria femeilor. Pânea cea dintâi pe care o scoteau din alvia (covata, troaca) de pâine, era pe seama zeităților casei, și aceasta nu era iertat să o mănânce decât stăpânul ori stăpâna casei. Pânea avea forma de lipie subțire.

La dospirea pâinii va fi ajuns vre-o femeie grijitoare, care aluatul rămas din rândul trecut l-a amestecat cu aluatul cel nou, și așa va fi băgat de seamă, că pânea pregătită în felul acesta e mai bună decât pânea fără aluat.

Din „T. N.“ 1907.

∞

Cine nu se închină?

Un cismar merse la o nuntă. Fiind evlavios, el își făcu cruce când se așeză la masă. Câțiva tineri izbucniră în râs. Unul din ei, îl întrebă:
— „Acasă la d-ta, se închină toți când se așeză la masa?“

— „Da — răspunse cismarul — afară de doi porci cari încep să mănânce fără să se închine...“

Tinerii rușinați, n'au mai râs.

Tratatul de Alianță Româno-Sovietic

Pentru a se întări și mai legăturile noastre cu marea vecină dela răsărit, Dl Prim Ministru Dr. Petru Groza a plecat la Moscova pentru a pecetui un pact nou de prietenie, ajutorare și sprijin între noi și Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice.

Republica Populară Română a fost înfățișată la această mare sărbătoare a păcii de Domnii: Gh. Gheorghiu-Dej, Lotar Rădăceanu, D-na Ana Pauker, Vasile Luca, Vlădescu-Răcoasa. Din partea U. R. S. S.-ului a fost de față însuși

Generalismul I. V. Stalin, D. V. N. Molotov, A. I. Vâșinschi, S. I. Kavtaradze și alții.

Pactul cel nou așează atât viața noastră economică cât și cea politică pe făgașul prieteniei între două neamuri care vor pacea și năzuesc din toate puterile ca să o țină.

După semnarea pactului, delegația Republicii Populare Române în frunte cu Dl Dr. Petru Groza s'a înapoiat în Țară, unde i s'a făcut o foarte călduroasă primire de către întreaga populație.

∞

Drumul lacrimilor

Un mare nelegiuit, după ce-a trăit o viață de netrebnicii, și-a luat îndemnul să se pocăiască.

A mers la un pustnic și i-a spus gândul.

Pustnicul l-a sfătuit:

— „la un butoi mare și-l umple cu apă. Și când o fi plin să știi că Dumnezeu te-a iertat.“

Omul merse și făcu așa. Dar de ce turna, de ce butoiul gol rămânea. Turna zădarnic.

Incepu el atunci să se mâhnească, zicându-și:

— „Se vede treaba că nu găsesc iertare la Dumnezeu...“

Așa de mare era mâhnirea lui, încât începu să-i curgă lacrimile.

Atunci s'a petrecut o minune.

Butoiul s'a umplut pe dată, iar omul simți în suflet mângâierea iertării lui Dumnezeu.

Numai prin lacrimile căinței putem căpăta dela Dumnezeu iertarea păcatelor noastre.

După L. M.

∞

Sfaturi bune la felurite trebuințe

Otrăvirea șoarecilor. Pune într'un bid de apă o cutie cu chibrituri (lemnuse) și o mână de ovăs, care să stea în apa aceea 12 ore. După aceea scoate ovăsul și-l uscă. Și apoi împrăștie-l pe unde știi că umblă șoarecii. Ve-i griji însă, ca să nu apuce a mânca din acel ovăs și alte animale de casă de ex.: (gâini etc.)

Cum se ferim pomii de insectele stricacioase. Prin afumatul cu pucioasa putem alunga omidele, gândacii de mai și multe alte goange. Spre acest scop ne folosim de o tigare pusă într'o prăjină. Presărăm pucioasa pe cărbuni și ținem tigaia sub crengi dearându-l. De multeori e de ajuns a pune vasul cu pucioasa jos, la rădăcina pomului.

Viermii de brânză se scot, dacă presărăm pe brânză deasupra piper negru și lăsăm vasul în care se află brânza deschis. În câteva oare toți viermii se depărtează din vas, după aceea stropim brânza cu rachiu curat de bucate, închidem vasul iar și-l legăm deasupra cu o cărpă. În aceea brânză nu se vor mai face viermi.

Cum se cresc prunii din sâmburii? Timpul cel mai potrivit peotru sâmbânst este toamna. Fiindcă sâmburii de prune încolțesc și răsar cu greu, de opiceiu se urmează astfel: sâmburii se îngroapă îndată după cules, acoperindu-se cu pământ peste care se pune un strat de gunoii de 2—3 cm. La sfârșitul lui Martie sâmburii trebuie căutați și dacă au încolțit se seamănă în straturi. Alt mod de încolțire este: că punem sâmburii într'o groapă, peste ei punem-zamă groasă de var stâns proaspăt, dar nu fierbinte; astfel îi lăsăm 2 săptămâni, după care îi sâmbânăm cu var cu tot în afunzime de 8 cm.

∞

Nr. 649/1948.

Comunicat

Carcernicii preoți sunt poțtiji să pună în vedere enoriașilor cari au cumpărat Calendarul Eparhial pe anul 1948, ca să îndepărteze din numitul calendar foile cu chipul sau cu numele membrilor fostei familii regale, pentru a nu da prilej de sminteală cetățenilor din R. P. R.

Cluj, la 28 Ian. 1948.

Consiliul Eparhial

DIN POPOR

Eu mă duc, mândră, azi-mâne
Dorul meu la tin' rămâne
Grijește-mi-l, mândră, bine
Cum te-am grijit eu pe tine;
Și mi-l leagă, mândră, leagă
În corn de năframă neagră,

Și mi-l dă, mândră, pe apă
Și te uită de să 'neacă;
De-i vedea, că se oprește
Să-mi mai tragi, puică, nădejde
De-i vedea, că apa-l mână
Să-ți iei, dragă, ziua bună.

∞

PORUNCA ZILEI

Tifosul exantematic a apărut iarăși în unele părți, secerând sute de vieți.

Înaltă Stăpânire a Republicii noastre, în grija deosebită ce o are pentru sănătatea poporului, a dat poruncă peste toată țara, ca începând de Duminecă 15 Februarie până Duminecă 22 Febr. toți cetățenii să se socotească mobilizați în luptă de combatere a paraziților care răspândesc pericolul tifosului exantematic.

Credincioșii noștri și mai ales abonații și cititorii foii noastre

sunt îndemnați să fie stegarii acestei lupte.

Vor veni pentru toate satele echipe de medici. Să li se dea tot ajutorul ca să-și poată împlini datoria sfântă față de sănătatea poporului.

Săptămâna dela 15-22 Febr. să fie o săptămână de căldă însuflețire și de luptă închinată curățeniei și celei dinafară și celei dinlăuntru.

Impliniți porunca ceasului de față pe care cărmuitorii noștri au dat-o spre binele tuturor.

Ce s'a petrecut în ultimele două săptămâni

ÎN ȚARĂ

Căile ferate române se refac tot mai mult și tot mai repede. Rășboiul le-a pricinuit multe pagube, pe care știința inginerilor și hărnicia muncitorilor noștri caută să le înlăture.

O întreagă serie de inaugurări au fost vestite de curând: Tunelul dela Stana, viaductele (drumuri construite peste prăpăstii) depe linia Iiva—Dorna-Vatra, linia Sărățel—Deda și altele.

Ultima înfăptuire mare este podul de peste Prut dela Reni. El a fost lucrat la Reșița. Montarea (așezarea lui bucată de bucată) a ținut aproape o jumătate de an. Inaugurarea lui s'a făcut cu mare alaiu, în ziua de 1 Febr. a. c.

Laturea Snagovului va fi legată de București prin trolleybus. În felul acesta Bucureștenii vor avea puțința de a ieși din Capitală — pentru o zi două, sau măcar pentru câteva ciasuri — mai ales vara, în timpul căldurilor mari, la aer proaspăt și răcoros. Căci regiunea lacului Snagov e foarte potrivită pentru aceasta. Ea este așezată la o depărtare de vreo 35 km. de Capitală, așa că distanța poate fi făcută cu trolleybusul în cel mult un cias de vreme.

Pentru cine nu știe: Trolleybusul e un fel de autobus condus cu electricitate, ca tramvaiul. E un mijloc de comunicație dintre cele mai ieftine.

Toată lumea se miră de blândețea iernii cu care ne-a binecuvântat Dumnezeu. În adevăr Ianuarie a semănat mai mult a Aprilie.

decât a Gerar, cum îi zice poporul. Prin unele părți ale țării a înflorit chiar liliacul, lucru cu totul neobișnuit în dricul iernii.

Drept că o veche zicală spune că iarna n'o mănâncă lupii. Ceeace însemnează că pleasna acestui anotimp ar putea încă să ne usture. Până vom ști ce va fi însă, să ne bucurăm că lumea săracă dela sate și dela orașe va răsbi anul acesta mai ușor în primăvară și să rugăm pe Atotputernicul să tocmească mersul vremii așa, încât buna rodire a pământului să nu sufere. Asta o și face sf. noastră Biserică, rugându-se neîncetat „pentru bunăliniștea văzduhurilor, pentru îmbelșugarea roadelor pământului și pentru vreme cu pace“.

ÎN STRĂINĂTATE

Încă'n toamna anului trecut era să se țină la Moscva o consfătuire a reprezentanților Bisericilor naționale ortodoxe. Consfătuirea s'a amânat pentru vara anului acestuia.

Spre a pregăti temeinic această consfătuire va pleca totuși din partea Bisericii ortodoxe Române, încă în cursul lunii Februarie, la Moscva, o delegație restrânsă, alcătuită din P. S. Episcop Nicolae al Orășii și P. C. Părinte P. Vintilescu, decanul Facultății teologice din București.

Vestitul conducător al Indiei, Mahatma Gandhi, despre care am scris în numărul din urmă al foii noastre, a fost împușcat de un tânăr hindus. O jumătate de ceas dela atentat, Ghândi a murit. Răufăcăto-

rul a fost prins. Din mărturisirile ce le-a făcut cu prilejul ascultării sale s'a descoperit că era vorba de o organizație care voia să ucidă mai mulți fruntași ai guvernului indian.

Mahatma Gandhi nu era creștin, dar în viață a dovedit că avea mult din învățătura creștină. El era un apostol al păcii. Pentru pacea dintre frații săi a postit și s'a rugat mult. Se spune că ultimele lui cuvinte au fost: Nu pedepsiți prea aspru pe cel ce mi-a curmat viața.

DIN CLUJ

Introducerea gazului metan la Cluj ajunsese ca povestea cu cocoșul roșu: nu mai credea în ea nimeni. Fiindcă de vorbit s'a vorbit despre ea mult — de vre-o zece-douăzeci de ani încoace — dar de mișcat n'a n'a mișcat nimeni nicio piatră.

Spre bucuria noastră, acum treaba stă altfel: Toată lumea crede în apropiata înfăptuire a marelui vis al Clujului — gazul metan, fiindcă și orbul trebuie să vadă că se lucrează mult și repede.

Zilnic ies la săpatul șanțurilor în care se așează țevile, sute și mii de oameni de toate stările și de toate chemările. Această ofensivă a muncii va aduce desigur două foloase: Treaba se face repede, iar oamenii au încă un prilej de înfrățire în munca de folos obștească pe care o săvârșesc cu însuflețire.

Preoțimea din Cluj alcătuită în Sindicat a luat și ea parte la săpatul șanțurilor pentru aducerea gazului la Cluj. În ziua de Marți 3 Februarie 80 de clerici au săpat 110 m. șanț adânc de 2 m., în jurul Bisericii Catedralei, dovedind prin aceasta că munca pentru binele obștească o fac cu plăcere la un loc cu toți ceilalți muncitori ai țării.

Către abonați

Din pricini tipografice „Poșta redacției“ se va publica altădată.

Rugăm din nou pe toți abonații mai ales pe Cucernicii Preoți să ne trimeată imediat lista tuturor cetitorilor în rând cu plata abonamentului din parohie. Așa atunci vom putea tipări adresele și foaia se va trimite fiecăruia din bună vreme.

REDACTIA

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj